

Culemborg, corona en het leven in een miljoenenstad

In eerste instantie leek de emigratie naar Toronto een enorme vooruitgang op het oude, rustige leven in Culemborg. De wereld was ineens groot en het aanbod onbeperkt. Met de ingang van de coronamaatregelen veranderde alles. Isaure Vorstman schrijft over haar ervaringen en haar vernieuwde kijk op Toronto, ondersteund door de boodschap van paus Franciscus in *Laudato Si'*.

Isaure Vorstman

In augustus 2017 emigreerde mijn familie van Culemborg naar Toronto, Canada. Ik was achttien jaar oud, was net voor mijn eindexamens geslaagd en stond op het punt om te beginnen aan mijn bachelor geschiedenis aan de University of Toronto. Het was een zeer ingrijpende overgang in mijn leven. Ik ging van een Hollands stadje naar de op drie na grootste metropool van Noord-Amerika, van mijn kleine gymnasium-klas naar een universiteit van meer dan 69.000 studenten. Ik verhuisde van de rustige Oranjewijk naar een huis niet ver van Yonge Street, de ruggengraat van Toronto die de wolkenkrabbers in het centrum verbindt

Yonge Street & Dundas Square, een populair uitgaansgebied in Toronto. William Mewes via Wikimedia commons

met de buitenwijken in het noorden. Alles leek groter, alles leek beter. De stad beloofde me een enorme verscheidenheid aan werk- en studiemogelijkheden, ontelbare vormen van vermaak en een onbeperkt aanbod van consumptiegoederen.

Neem bijvoorbeeld shoppen. In Culemborg was mijn keuze in kleding beperkt aan een handjevol winkels in de binnenstad of een dagje naar Hoog Catharijne. In Toronto werd ik geconfronteerd met een eindeloze keuze aan merken, vaak samengepakt in gigantische "shopping malls." Outlets waren een fantastische ontdekking. Deze grote winkelruimtes, vaak gevestigd in winkelcentra of industriële gebieden, bieden een eindeloos aanbod aan kledingmerken, verkocht tegen een betaalbare prijs.

'Mijn wereld werd opeens heel klein'

Zelfs ik, een typische zuinige Nederlandse, kon die goedkope verleidingen moeilijk weerstaan. Een ander type onbeperkt aanbod vond ik aan mijn universiteit. Ik koos mijn eigen specialisaties uit een groot aanbod aan hoorcolleges. Bovendien dekt het collegegeld van een Noord-Amerikaanse student bijna elk aspect van zijn sociale leven; van theaterclubs en literaire publicaties tot sportteams, fitnesslessen en wellnessworkshops. In mijn eerste jaren aan de universiteit woonde ik toneelstukken bij, trad op tijdens poëzievoordrachten, deed aan zumba en nam ik deel aan ontelbare diners en recepties. Uit dit eindeloze aanbod creëerde ik mijn eigen studentenleven. Ik definieerde Toronto dus aan de hand van haar onbeperkte aanbod in goederen, entertainment, maar ook in mijn studie. Toronto was de producent, ik de consument, en ik werd uitgenodigd om zo veel te

consumeren als ik wilde. Mijn wereld leek heel groot.

Coronamaatregelen

Toch werd mijn wereld, geen tweeën-half jaar nadat ik me in dit nieuwe leven had gevestigd, opeens heel klein. Begin maart 2020 namen de federale en provinciale regeringen maatregelen om Covid-19 te bestrijden. De sluiting van scholen en kantoren leidde ertoe dat mijn hele familie thuis ging werken en studeren, voor wat toen werd beschreven als een lockdown van een paar weken. De maatschappij kwam tot stilstand en mijn visie op de stad werd op zijn kop gezet. Mijn leven in Toronto was niet langer spannend en grenzeloos - het was beperkt en, bij gebrek aan een betere term, piepklein. Mijn sociale leven werd gereduceerd tot

mijn gezin, mijn universiteit tot mijn slaapkamer, mijn entertainment tot Netflix en dagelijkse wandelingen door mijn buurt, mijn aankopen tot de supermarkt en, af en toe, online winkelen. Opeens leek mijn oude leven in Culemborg, dat ik ooit als klein en beperkt beschouwde met tripjes naar Utrecht, hockeywedstrijden op zaterdag en fietstochtjes naar school met vrienden, veel actiever en dynamischer.

Toronto was niet langer een bron van onbeperkt aanbod. In het begin van de lockdown hadden leveranciers moeite om aan de vraag van klanten te voldoen. Apotheken leverden onvoldoende maskers en supermarkten hadden een tekort aan basisproducten zoals toiletpapier, melk en meel. "Niet-essentiële" winkels werden gesloten. Kleding kochten nu online, maar geen van mijn

favoriete outlets had een website. De lockdown vernietigde mijn visie van Toronto als een bron van continu vermaak. Mijn bezoekjes aan Kensington market, de tentoonstellingen in de Art Gallery of Ontario,

successen, doet me denken aan de boodschap van paus Franciscus in *Laudato Si'*, zijn encycliek die in 2015 verscheen. Ons huidige consumptieve wereldbeeld, betoogt de paus, beschouwt de menselijke vooruitgang

Mijn definitie van Toronto is niet meer hetzelfde. Haar identiteit en toekomst hangt niet af van reusachtige winkels, grenzeloos vermaak en onderwijsinstellingen. De stad is geen onbeperkte bron van consumptie:

'De identiteit van een stad hangt af van haar inwoners'

en mijn favoriete bioscoop op Yonge Street maakten niet langer deel uit van mijn dagelijkse leven. Ook restaurants en bars verdwenen: in mei 2021 constateerde de BBC dat in Toronto één van 's werelds langst aanhoudende verboden om binnen te dineren in de horeca geldt.

Toen ik in april 2020 mijn derde studiejaar afslot en in september aan het laatste jaar van mijn bachelor begon, ontdekte ik de grenzen van mijn eigen universiteit. Doordat mijn studie zich volledig achter mijn bureau in mijn slaapkamer afspeelde, werd mijn studentenleven letterlijk kleiner. Mijn deelname aan colleges was afhankelijk van mijn internetverbinding, die niet altijd optimaal was. Veel bibliotheekboeken waren gedigitaliseerd, maar de online platforms haperden, en vaak kon ik mijn digitale lezingen niet afdrukken, downloaden of aantekenen. Sommige professoren hadden moeite met online platforms, waardoor het contact met studenten vaak beperkt bleef. En hoewel het ooit gigantische aanbod van buitenschoolse activiteiten nog steeds in mijn collegegeld was inbegrepen, nam ik dit jaar aan geen enkel evenement deel.

Laudato Si'

De ontdekking van de grenzen van wat mijn stad voor mij kan produceren, van haar identiteit als een commercieel walhalla en eindeloze bron van entertainment en professionele

als grenzeloos en ziet de aarde als een onbeperkte schat aan bronnen die de mens vrij mag exploiteren. Deze visie, waarschuwt hij, is de hoofdoorzaak van de voortdurende verergering van armoede en ongelijkheid en de huidige milieucrisis in onze wereld. Het aanbod van de aarde is niet oneindig: op de lange termijn houdt onze huidige materialistische levensstijl niet stand. Het creëren van een wereld die duurzaam en leefbaar is voor iedereen vereist dat we onze visie op zowel de wereld als onszelf fundamenteel heroriënteren. Onze menselijkheid wordt niet bepaald door ons vermogen om eindeloos te consumeren. In plaats daarvan roept paus Franciscus op tot een erkenning van onze gemeenschappelijke oorsprong: de mensheid is geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God en in verbondenheid met elkaar delen we een verleden, heden en toekomst op de aarde die Hij ons gegeven heeft.

Nieuwe visie

Mijn visie op Toronto is veranderd sinds mijn aankomst in augustus 2017. Zonder haar miljoenen consumenten vielen haar aanvankelijke beloftes, van overvloedige professionele mogelijkheden, entertainment en schijnbaar oneindige materiële goederen in duigen. Ontdaan van onze deelname aan de grote stad werden wij Torontonians gereduceerd tot onze "kleine" werelden; onze huisgenoten, onze woningen, onze wijken, onze supermarkten.

dit is een mythe, een fragiele illusie. Toronto wordt gedefinieerd door haar inwoners, de *Torontonians*, die samen een mengelmoes vormen van meer dan twee miljoen kleine werelden, een gigantisch mozaïek van onderling verbonden ervaringen. Toronto zo definiëren zou een eerste stap zijn naar een heroriëntering van onze visie op de mensheid op de manier die paus Franciscus suggereert in *Laudato Si*.

Deze visie staat niet ver af van het Nederlandse stadje waar ik lang heb gewoond. De identiteit van Culemborg is niet afhankelijk van het kleine aanbod van winkels en uitgaansgelegenheden in de oude binnenstad, noch aan het bescheiden industrieterrein bij de A2. Het kloppende hart van Culemborg zijn de Culemborgers zelf, wiens kleine aangesloten wereldjes, het verleden, heden en de toekomst van de stad bepalen. Nu de strenge lockdown in Toronto langzaam wordt opgeheven, hoop ik dat deze stad, mijn nieuwe thuis, haar post-pandemische identiteit niet langer zal baseren op oppervlakkige beloftes van onbeperkte consumptie. Eigenlijk zou Toronto een beetje meer op Culemborg moeten lijken.

Isaure Vorstman groeide op in Culemborg en emigreerde in 2017 naar Toronto. Ze studeerde geschiedenis aan de University of Toronto.